

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre	6 frt — kr
Fél évre	3 „ — „
Negyed évre	1 „ 50 „
Egyes szám ára	6 „
Külföldre egy évre	8 „ — „

Megjelenik hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZEKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond-
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr, a minden egyszeri közlés
után 30 kr bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyitlér” rovatban
közlendő cikkekért soronkint
10 kr fizetendő.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségben, az előfizetések, hirdetmények, nyitléri cikkek, stb. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

Lovagok országa.

Valamelyik udvarias francia utazó hat millió lovagnak nevezte nemzetünket; megköszöntük a bókot és elfogadtuk; jól esett ez az elismerés, és büszkén hivatkozunk a kétségtelenül szellemes mondatra. Nem is nagyon gondolkodtunk felette, hogy megérdemljük-e a kitüntető nyilatkozatot, hogy nem-e oly tulzolt hizelgés, mint a minő eszévesztett tulzoltak ellenségeink rosszakaratu koholmányai.

Hát bizony szó fér a dologhoz, és aem árt keveset elmélkedni a francziának bókja felett.

Nem szólunk a föld egyszerű fiáról, a kinek ajkán terem a világ legczifrább káromkodása, de a ki meg tudja követni magát, és aztán úgy viselkedik, mint a spanyol grand; a ki néhány perezt alatt el tudja ropogtatni, a mi gonosz és trágár van a szótárban, de a kívül a tizenhat éves juri lány elbeszélgethet, a nélkül, hogy ildomtalan szót hallana. Beszéljünk az úgy nevezett műveltebb osztályról, az intelligenciáról. Dehogyan is kifogástalan, dehogyan is olyan, mely méltán megörvendeztetné bennünket. Ha visszagondolunk a csak imént mult időkre, mikor a valódi hazafiság, a tiszta szabadelvűség szent szelleme töltötte be polgártársainkat, mikor a megyék urai egymással vetélkedtek a jóban és nemes-

ben, és látjuk a mai klikkes világot, mikor táborokra szakadnak községek, városok, viszály uralkodik mindenütt, üres korcsmapolitikát uralnak az emberek: önkénytelenül is rájutunk, hogy annak a francziának igaza lehetne, de sajnos, alig van igaza.

Megtalálható a magyar fajban minden jó és nemes tulajdonság: nyitl, egyenes jellem, őszinteség, felebaráti szeretet, békülékenység, igazságszeretet, a jog tisztelete; de fájdalom, utóbbi időben szinte mesterségesen terjedt az az ódon szellem, mely rég mult kornak, a kasztok rendszerének bélyegét süti közéletünkre.

Tisztviselők, kereskedők, iparosok, gazdák külön válnak, még az apróbb helységekben is lehetőleg két olvasókör van; hadd maradjon magának a csöcselék és ne háborgassa az urakat az arisztokrata-kaszinóban.

Színészeink hontalanul bolyongnak a hazában; itt is buknak, ott is tönkre mennek. Elkótyavetyélik holmijukat és örülniök kell, ha békén menekülhetnek. A színészet pártolása már nem divatos. Persze, ha valami szép primadonna akad, a kinek igéző nadrágszerepei vannak és ki sikamlós dalokat énekel, no, azt még meg lehet nézni, de klasszikus darabhoz, holmi Vörösmarty, Kisfaludy, Szigligeti, vagy éppen Hugó, Teleky, Obernyik drámáihoz ki váltana jegyet! Nevetséges!

Shakespeare színművei lejátszották szerepüket, most még csak az operett ér valamit.

Könyvet venni is luxus dolog, de annál többet illik remek pipafőkre, szópókákra, dohányra költeni. A kártyán is elusztatik a pénztárca egy része, és hogy a bort, sört nem kell sajnálni, az tudvalevő dolog.

Hogy milyen a társalgási nyelv, azt kár lenne gyengébb kifejezésekhez szokott fülnek magyaráztatni. A sok tréfakép használt kifejezés értelmét kár volna szemérmes hölgynek kutatni, valamint hogy a nótákat nem lehetne leánynevelőben daloltatni.

A hírlapok körülbelül feleslegessé váltak, legfeljebb még «nyilatkozásokra» lehet őket használni. Kitűnő lehurrogatás és piszkolódások az olyan «nyitl térben». Jeles publicistáink vezércikkeit nem olvassák; úgy is agyon lehet szidni a kormányt, a minisztereket, az adót.

Ha a vélemények meg nem egyeznek, könnyű a kapacitálás; egy kis kardvágás, vagy pisztolydurranás csakhamar segít a dolgon. Soha annyi haszontalan és okatlan párba nem volt, mint az utóbbi években.

Aztán az antiszemitáskodás is kapóra jött; mikor igazán oly nagyszerű dolog más nyakába tolni a kedvezőtlen viszo-

nyok okát: nem is esik nehezére senkinek elhinni, hogy az a négyszázalék zsidólakosság tönkre tette a fényes multu zsenit.

Hol vannak a mi hires athlétáink, bajvivóink? Igen, veszekedni tudunk, de küzdeni elfeledtünk. Bécsiek győztek le az uszóversenyben, a csolnakversenyben, nem is beszélve a többi sportról, melyek részint még bölcsőben, részint már halálos ágyban fekszenek. Igaz, egyben kitűntünk: a galamblovászatban, a mi nagy dicsőségünkre válik.

Sok teendő vár ránk, ki kell vetkezni a rut szokásokból, melyek csak szégyenünkre vannak, ki kell tüntetnünk az ősi magyar erényt és akkor leszünk azzá, a mi az udvarias francia tett: Lovagok országa.

Mi ujság?

A főrendiházból. A főrendeknél hétfőn került tárgyalásra a költségvetési törvény. A háznak élénk külső képe volt: a miniszterek teljes számban jelentek meg, a főrendek vagy hetvenen, köztük néhány új ember is, mint Wodianer Béla, Hollán Ernő. A budgetvita is elég érdekes volt. A főrendek rendes ellenzéki csoportja Zichy Nándor gróffal és Somssich Pállal elfogadta ugyan a javaslatot, de kemény fenntartások mellett, míg Ghyezy Kálmán egy nemet a szélső balnak alakítá meg saját személyében, a bihari pontok idejére emlékeztető filippikát mondott

A „Szekelyföld” tárczája.

A kaszinó és márczius 15-ike.

(A kézdivásárhelyi olvasó-egyesület újjászervezése alkalmából márczius 15-én rendezett megnyitási ünnepélyen felolvasta Székely János ref. lelkes.)

Nem kerestem a tisztességet, szólni e szép számú társaság előtt; nincsenek aspirációim, az élet terhes munkája alatt fáradt vagyok, s tán másoktól, kiknél élénkebb a fel fogás, fogékonyabb a fantázia s reménykednek a jövő iránt, szebb, költőibb, gondolatokban gazdagabb értekezésre számíthatott volna e fényes társaság; parancsoltak nekem, itt vagyok; pedig a korban, hol én állok, az ábrándok már szétfoszlottak, a hírnév utáni vágy elhamvadt, a költséges virányai már csak a hanyatlás jégvirágaiban mutatkoznak; azért ne méltóztassanak magas ígé nyeket táplálni e felolvasás iránt, hogy egy kínos csalódástól mentek legyenek. Egyszerűen, a tapasztalatat nyelvével, s hogy a türelemmel vissza ne éljek, igen röviden szölok. Rátérek a tárgyra.

Kettős örömnépe van ma e díszes gyülekezetnek s vele együtt Kézdi-Vásárhely közönségének. Egyik keblől, ez a kor igényeinek megfelelő olvasó-egylet ünnepies megnyitása; a másik országos, nemzeti ünnep, a márczius 15-ike. Szöljünk rendre ezekről.

A mi az elsőt illeti, önök kétségkívül az újonnan alakult olvasó-egylet történetét várják tőlem, felfejtve, hogy idő folytán minő

küzdelmeken, minő esélyeken ment át léte kezdetétől fogva, míg a mostani fényesnek mondató fokra emelkedett; azonban azt tán egy más hivatal-bíró adandó alkalommal terjedelmesebben lesz hivatva megírni, mint a hogy az idő rövidsége miatt én azt most tehetném. Nem is erről szölok; inkább halljunk egy pár szót az olvasó-egyletek hivatásáról.

Minden nemzetnek s így a magyarnak is főhivatása, ha élni akar, szellemi felsőbb ségre törekedni a tudományban, szivnemes ségben, az értelem kifejtésében. Csak a tiszta szív, nemes kebel és értelmes fő birhat mások felett fölnyúl. Az olvasó-egyleteknek éppen ez a hivatása. Ez vezérelte hazánk nagy reformátorát, Széchenyi Istvánt, arra, hogy megalapítsa a budapesti kaszinót; mert azt tartotta, hogy „a jobb ember minden cselekedetének egybevonatja, élte munkáinak végcélja, tenger bajainak reménysugára az a halhatatlan törekvés, hogy minél inkább tökéletesíttessék a lélek”. Ezért mondja az életet „a legnagyobb tökéletesedés utáni törekvés próbakövének”. „A tökéletesedés hatása az emberen kívül is mutatkozik, de munkásság nélkül alig lehetséges, és így az egyén tökéletesedése a mindenséget is emeli, és tulajdonképpen éppen e végből oltotta Isten az emberbe a tökéletesedés vágyát.” Széchenyi szerint „nincs magasabb érzésünk, mint azon szomj, azon őszinte vágy, jól lehet a nagy egyetemben egyedül ephemer fények vagyunk, habár csak láthatatlan parányt is

tiszta lélekkel hordani a határtalan mindenség feldicsőítéséhez”; mert valóban az emberiség perfectibilitása nem egyéb a mindenség dicsőítésénél, a mint a bölcséleti tanok hirdetik; ezért ad Herder kifejezést ez eszmének: „Nem rajongás remélnünk, hogy mindenütt, a hol csak emberek laknak, egykor értelmes, méltányos és boldog emberek fognak lakni.” Ime, egyik legmagasabb czélja az olvasó-egyletek létesítésének, s a gróf Széchenyi által megalapított budapesti kaszinó után e czélból alakultak mindenfelé az országban a közmivelttség előmozdításának e szép templomai, melyeknek száma ma már nem százakra, de ezerekre megy ország szerte. Másik czélja a társasélet kifejlesztése, hol egy város polgársága anyagi, kulturális, közügyi, mint országos dolgaikat megvitathatja, mi által tisztul az értelem, nemesedik a szív s a közjó előmozdításának czélja megközelítettik, valamint a munkában elfáradt lélek élvezetes időöltés által újulást szerez, hogy újabb munkásságra gyűjtsön erőt.

Ime, ezekben az olvasó-egylet czélja ki van merítve. Önök előtt bizonynyal e magas szesz cél lebegett, midőn az olvasó-egylet azelőtt nem ismert új életre keltették közreműködésük által. De bizonynyal e magas szesz eszme lebegett a helybeli tekintetes takarékpénztár igazgatósága és legfőbbképpen két hivatalnok: ifj. Jakab István és Benkő Gyula urak előtt, kik legnagyobb buzgóságot fejtettek ki ezen kulturális ügy új életre

keltésében, a miért nekik itt nyilvánosan is köszönetet mondani kötelességemnek ismerem. Ime, a czél elérve; ezért neveztem én e napot örömnépné a város közönségére nézve. De hogy ez örömnépet ültethetjük, annak legfőbb okozója a sokkal nagyobb és fontosabb nemzeti ünnep: a márczius 15-dike, mi második főczélja ünnepelésünknek. Szöljünk erről is igen röviden.

Márczius 15-ke! a testvériségnek, egyenlőségnek és szabadságnak dicső ünnepe! Légy üdvözölve általunk s rajtunk kívül milliók által, kik e dicső napot ország szerte nemzeti ünnepé szentelik! Oh szabadság, te égi lény, mely után évezredek át sohajtott az emberiség nagy része, mely után nemzetünknek is 3 századon át „buzgó imádság epedett szélszerek, milliók ajakán”, mi is vagy te a népeknek és nemzeteknek! Éltető eleme a polgári felvirulásnak, anyagi és szellemi fölemelkedésnek. Légy áldott, te fonséges eszme! Legyenek áldottak porai azoknak, kik évtizedekkel áldottak ez eszmét életre hozták; legyenek áldottak porai azoknak, kik e fonséges eszméért küzdve, nemzetünk kebelében elhullottak; ti kápolnai, isaszegi, budai hősek, és ti aradi féléstelenek, vértanúk, kik életeteket áldoztatok a szeretett haza és nemzet szabadságáért, legyen áldott emléketek évezredek át e nemzet gyermekeinek, kiknek, véretekkel öntözve a szabadság fáját, sikerült azt virulóvá és gyümölcsözővé tennetek!

Mi is a szabadság, tisztelt gyűlés? Mi az

Tisza pénzügyi érja ellen s a költségvetést általánosságban se fogadta el. Kormánypárti szónok Ka u t z Gyula és Ru d n y á n s z k y báró volt. Tisza két polemikusan tartalmú beszédben jelezte a kormány álláspontját.

A főrendiház a nagy és érdekes általános vita után kedden részleteiben vitatta meg és fogadta el változatlanul az 1887-ik évi költségvetést. Felszólalás kevés volt. A vallás-és közoktatásügyi tárczánál V é c s e y József br. felhívta a miniszter figyelmét az elemi és középiskolákban használt tankönyvekre és tanszerekre. A tankönyvek sok tekintetben hiányosak, jó részük nincs is tiszta magyarsággal írva és ugyanegy iskolában évenként változnak. Szigorú ellenőrzést követel. Trefort miniszter előtt ismeretes a baj és bár szigorú az ellenőrzés, mégis vannak gyöngye könyvek, mert pénzvágy serkenti az iskolából alig kikerült fiatal tanítókat a könyvek írására. A kormány különben foglalkozik e kérdéssel és reméli is, hogy már a közel jövőben is változni fognak e tekintetben a viszonyok. A budapesti egyetemnél Ha y n a l d Lajos kalocsai érsek hangsúlyozta az egyetem katolikus jellegét, s kijelenté, hogy a költségvetésnek a budgetbe való felvétele és megszavazása e jellegnek nem prejüdikálhat. Trefort miniszter hangsúlyozza, hogy az egyetem tudományos intézet és már az a körülmény, hogy a budgetben vétetnek föl költségei, bizonyítja, hogy az egyetemet felekezeti intézetnek tartani nem lehet. Az igazságügyi tárczánál V é c s e y József br. felszólalt a büntető eljárás hosszadalmassága ellen és utalt az egyes bíróságok által hozott ellentétes ítéletekre. Arról is kellene gondoskodni, hogy a lapok alapos tudósításokat közöljenek a bírósági tárgyalásokról. Fa b i n y Teofil miniszter megjegyzi, hogy a bűnvádi eljárás gyorsítása érdekében adminisztratív uton is történnek intézkedések. Az egyes ítéletek közötti eltéréseket a főlebezési rendszer hozza magával, idővel meglesz az egyöntetűség. A sajtó közlések korlátozását nem tartja lehetségesnek, de tanácsosnak sem. Ezután az egész költségvetés észrevétel nélkül elfogadtatott. Hasonlóképp észrevétel nélkül elfogadtattak a kiállítási deficitről és a szállítási adóról szóló törvényjavaslatok. Ezzel az ülés véget ért.

A képviselőház szerdai ülésén P é c h y Tamás elnök bemutatta a főrendiház elnökének átiratát az ott változatlanul elfogadott törvényjavaslatok tárgyában, a melyek most szentesítés alá fognak terjesztetni. Fa b i n y Teofil igazságügyminiszter bemutatta a törvénykezési szünet újabb szabályozásáról és

a kir. törvényszékek telekkönyvi hatóságánál az ügyeknek egyes bírák által való elintézéséről szóló törvényjavaslatokat, melyek az igazságügyi bizottsághoz utasítottak. Fa l k Miksa a hovárt regnikoláris bizottság, He g e d ű s Sándor pedig a pénzügyi bizottság jelentését mutatta be az 52 $\frac{1}{2}$ milliónyi rendkívüli védelmi hitelről szóló törvényjavaslat tárgyában. Ezzel az ülés véget ért.

A helyzet. A politikai helyzetet még mindig a teljes bizonytalanság jellemzi. Az a nagy szindarab, melyet az európai politika színterén a diplomaták előadnak, még mindig csak a bonyodalmak stádiumában van; hogy mikor következik be a végkifejlesztés, hogy mivel fog végződni: azt talán még a főrendező, Bismarck sem tudná megmondani. Tény az, hogy a közlebbi napokban sikerült tulsulyra vergődni azoknak az elemeknek, melyek a békés megoldást ohajtják; hogy azonban meddig tudnak ellentállani az ellenkező áramlatnak, vagy hogy céljukat egyáltalában elérik-e, arra ez idő szerint nagyon is homályos feleletet lehetne adni. Egyik feltevés a másikat ingatja meg s a hírek nagy tömkelegében lehetetlen az embernek tájékozni magát. A helyzet jelenleg békésnek látszik. Az Ausztria-Magyarország, Németország és Olaszország közötti szövetség, mely hivatalosan Oroszországot és Franciaországot sakkban tartani, megkötötték; Bulgáriában csend uralkodik; Bismarcknak sikerült a szeptennátust, melyet a béke egyik legfőbb biztosítékának jelölt meg, létrehozni; Lesscs a legkedvezőbb hírekkel tért vissza Berlinből Németország békés szándékairól; Grévy Herbertte berlini követet, a ki békés érzelmeiről ismeretes, a becsületrend nagyszalagjával tüntette ki. Nem nyújt-nak-e békés kilátásokat mind e körülmények? Ámde ez az éremnek csak egyik fele. Vessünk egy tekintetet a másikra is. Boulanger, a harcias hajlamairól ismeretes francia hadügyminiszter, igen barátságos magatartást tanúsít az orosz nagykövet iránt, ebédre hívja meg az orosz barát Freycinetet együtt. Boulangernek célja: megerősíteni a francia és orosz szövetséget, mely háborút volna maga után, s melyet ezért most Bismarck minden áron meg akar gátolni. Kell-e metlen hatást tett Puttkammer német államtitkárnak a birodalmi gyűlésen tett nyilatkozata Elzász-Lotharingiát illetőleg. Kilátásba helyezte, hogy e két tartomány németesítése erőszak-al is keresztül fog vitetni. Már pedig ennek foganatosítása aligha tenne jó hatást Franciaországban s a «revanche» híveit aligha nem siettetné akcióra. Igen sokan háborúra

következtetnek az oroszországi viszonyokból is, melyekre fényes világzt vetett a márczius 13-ki meghiusult merénylet. (Erről alább emlékezzünk meg.) Oroszországban nagy a száma az elégedetleneknek, kik más viszonyokat akarnak teremteni. Hogy a csár a figyelmet a belügyi mizeriákról elterelje, valószínűleg kénytelen lesz háborút viselni. Ez a körülmény netalán háboru esetére kedvező kilátással kecsget bennünket, mert tudvalóleg oly országgal szemben, melyben az egyetértés hiányzik, melynek fiait nem a lelkesedés viszi a csata tűzébe, nem nehéz a győzelem. Különben az utóbbi napokban is tulnyomó volt a békés színezetű hírek száma. De vajjon meddig kékik még az az idő, midőn elmondhatjuk, hogy a béke biztosítva van?!

A bolgár válság még maig sem közeledett megoldáshoz. Riza bej eljárásának, kit a porta a végett menesztett Szófiába, hogy a bolgárokat Oroszországgal szemben engedékenységre bírja, aligha lesz sikere. A politikai pártok kibékítését a «Pol. Corr.» szerint a szilisztriai események nagyon meglehetettkék. A török kormány, külföldi képviselőhöz intézett köriratában, minden tekintetben helyteleníti a ruszcsuki kivégzéseket. Bulgáriában különben minden rendben megy.

Meghiusult merénylet. A csár réme, a nihilizmus, ismét megjelent, hogy emlékeztesse őt a halálra. Megjelent azon a napon, midőn atyja, elődje a trónon, légberőpült. A nihilisták rég, hogy nem adtak életjelt magukról. A nagy apparatussal rendelkező orosz rendőrség egy idő óta tétlenségre bírta őket. A világ mostanában hallgatott róluk, a csár félelme is alább látszott szállani, de őt most megmutatták, hogy élnek. S hirszerint céljuk most már nem az, hogy anarchiát teremtsenek, hanem az abszolutizmus alól való fel szabadulás. Márczius 13-án, mint a csár atyja halálának évfordulóján requiem volt Pétervárt a vártemplomban. Mielőtt a csári család a templomban volt, egy titkos rendőr szemmel kísért egy gyanús kinézésű fiatal embert, ki egy szintén gyanús kinézésű tanulóval beszélgetett. Az egyik egy nagy könyvet vitt a hóna alatt, a másiknak egy táska volt a nyakába akasztva. Mindkettőt elfogták s ekkor derült ki, hogy a könyv, illetőleg a táska, nem volt más, mint robbanó szerekkel töltött bomba. A bombák állítólag kitűnően voltak szerkesztve. Ha az elfogatások meg nem történnék, a merényletet biztosan keresztülvitték volna. Egy má-

sik hír szerint három egyént fogtak el, kik a tervet végre akarták hajtani. Pétervári hírek szerint a merénylőkön kívül még több mint száz egyént fogtak el. Az összeesküvők rendkívül ügyesen tették meg az előkészítet tervükhez. A robbanó anyagok és bombák alkatrészeit különböző városokban vásárolták össze s így gyanút sehol sem keltettek. A föld alatt, a kék hid mellett, csatornán keresztül a Névaig ásták magukat s a víz erejét felhasználták, az hajtotta gépeiket. Nappal a nyilást, mely a csatornába vezetett, elzárták s csak éjjel nyitották meg újra. Az egész pinczehelyiség matrácokkal, szalmaszakokkal ki volt szőnyegezve, az esztergályozó padok, üllök mind vastag réteg gyaluforgácsra és szalmán állottak, úgy, hogy a föld színére a legkisebb hang sem jutott el. A társaság «A vérző Oroszország»-nak nevezte magát. — A czár és családját nagyon megröndítette az eset.

Kaszinómegnyitási ünnepély.

Kézdi-Vásárhely, 1887. márcz. 15.

Lélekemelő szép ünnepély folyt le márczius 15-én a kézdívásárhelyi olvasó-egyesület helyiségében. Az újra szervezett kaszinó megnyitását és márczius 15-két ünnepelte meg a nagy naphoz méltó fényűvel Kézdi-Vásárhely város intelligenciája. Volt hangverseny és közvacsora, melyeknek lefolyásáról következő képet adhatunk:

A hangversenyt a kézdívásárhelyi tanítói dalkör nyitotta meg szép összhanggal előadott, «Szerettelek» című hazafias dalával. Ugyez, mint a bezáró dal rendkívüli tetszést és sok tapsot aratott. Ezután városunk érdemű ev. ref. papja s egy. elnök Székely János ur lépett a felolvasó-asztalhoz s ünnepies, emelkedett hangon beszélt a mai kettős ünnepéről. A kiválóan érdekes s eszmegazdag felolvasást mai számunkban veszik olvasóink. Ezt követte Sebők József kitűnően sikerült gondonka-játéka zenekísérettel Baló László és Gyöngyösi István urak által előadott «Italia» című gyönyörű énekkettős. Mindkét számot zajos tapsokkal jutalmazá a közönség. Székely Málna k. a a «Rodostói temetőben» című verset szavalta drámai erővel s mély érzéssel, majd meg Keményfy Katinka k. a. ült a felolvasó-asztalhoz s Petőfőről értekezett sok tanulmányúal s igazán kitűnő előadásban. A két szereplő hölgyet a közönség igen rokonszenvesen fogadta s a tetszés különböző jeleivel halmozá el, mit teljes mértékben ki is érdemeltek. A minden részletében kitűnően sikerült

éltető levegő az állat- és növényi világnak, az a szabadság a népek- és nemzeteknek. Az éltető levegő nélkül állat és növényzet kihal, szabadság nélkül nem élhet a társadalom. Mi az éltető napsugár a természetnek, az illatos virálynak, az a szabadság a népeknek és nemzeteknek. A nap éltető sugara nélkül nincs tenyészet a természetben, nincs virálynak a tenyészetben; szabadság nélkül nincs tudomány, nincs szellemi fölemelkedés, nincs anyagi jólét a polgári életben. Mi az üdítő harmat és eső a tenyészetben, az a szabadság a társadalomban. Harmat és eső nélkül kiég a természet mezeje, sivar pusztaság honol kebelén. Szabadság nélkül csak szolgaság, rablilincs és butaság a népek sorsa. Európaszerte igazolja ez állítást az abszolút hatalom alatt nyögő népek gyászos sorsa.

De hogy ezt jobban felfoghassuk, lássuk a multat nemzeti életünkben.

A jog és kiváltság néhány százezer tulajdona volt, a más 14 millió szolga rabiga alatt nyögött s hasztalan képezte magát, a hivatalok ajtaja el volt előtte zárva. Törvényhozásunk nyomás alatt volt; csak a mi tetsezt az udvari kanczelláriának, az vált törvénynyé, s törvényhozásunk legtöbb idejét a processzusok vették igénybe. És a ki nemzetünkben a katonai pályára lépett, annak ki kellett vetkőznie nemzeti érzületéből, hazafiságából; különben el volt az emelkedés útja zárva előtte. A sajtó le volt nyögőve s csak oly könyv vagy lap láthatott napvilágot, mely az önkényes uralom bér-

szolgáinak tetszését megnyerte. Ki nem látott önközül oly könyveket, melyekre rá volt vezetve: „Imprimatur“ Nicolaus episcopus, vagy; „Imprimatur“ Franciscus Szilágyi? Az országnak bernházási, kereskedelmi, kultur-és közlekedési ügyeivel ki gondolt volna akkor? S még hozzá tesszem, hogy a nevelés ügye nem hogy előmozdított volna, de épen mindenképen akadályoztatott. A honvédelem nem volt összekötve a hazafi-érzelmeikkel, hanem a szegény adózó nép gyermekei kötéllal fogdosztattak a hadseregbe. Oh, de ha mindazon nyomásokat, visszaéléseket el akarnám mondani, melyek alatt hazánk, nemzetünk nyögött márczius 15-ke előtt, kifárasztanám a t. gyűlekezet becses figyelmét; azért a jelent összehasonlítom a multtal.

Ámbar még most is igen sok van hátra a nemzet aspirációjából, de mégis, ha látjuk, hogy a nép felszabadult a jobbágyi járom alól, az ország terheit közösen hordozzuk, a törvényhozás ajtaja nyitva áll mindenki előtt, ki tanul s képezi magát, a hivatalok a legfelsőbb helyig nyitva állanak minden képzett előtt, a honvédelem kiterjesztett törvény szerint a haza minden lakójára, az országot most a kanczellária Bécsből kormányozza, hanem a nemzeti törvényhozás s ennek kifolyása, a felelős magyar miniszterium; látjuk, hogy minden polgára e honnak a törvény előtt egyenlő, nemzeti és vallási különbség nélkül; látjuk az alkotásokat a nemzeti ügy fejlesztésére, szellemi, anyagi emelkedésére; látjuk a fővárost óriási lép-

tekkal haladni s az országot közlekedési utakkal elhalálva, melyek emelik az ipart, kereskedelmet, közgazdaságot; látjuk a sajtót békóiból kibontakozva, szabadon terjesztetni a szellem világosságát; látjuk a nemzet kebelében a nevelés és közimveltség előmozdítására létesített nagyszámú nevelő intézeteket; látjuk a nemzet fejlődését az európai mivel nemzetek sorában: a legnagyobb halálal ünnepelhetjük közösen, minden pártkülönbség nélkül a márczius 15-ét, mert a szerzett nemzeti és hazai drága kincseknek kuforrása volt. Drága áron fizette meg, igaz, hazánk, nemzetünk e magasztos eszmék megtestesítését; oh, de a szabadság más országoknak is drága áron szerzett kincse. Nem hivatkozom Észak-Amerikára; csak Franciaországra hivatkozom, az 1790-diki forradalomra; milyen drága, mennyi polgára vérontásán építte fel a szabadság templomát!

Ezért neveztem én a nemzet és haza örömnépének a márczius 15-két.

És ez örömnép mire kötelez minket? Erről is egy pár szót.

Elsőben is erősen kötelez minket arra, hogy miveljük magunkat, tanuljunk nagy igyekezettel, mert csak a mivelttség tehet tiszteltékké más mivel nemzetek előtt. Kötelez arra, hogy legyünk munkások és takarékosak a vagyonygyűjtésben, mert a vagyon-talan nép labdája másoknak; törekedjünk arra, hogy a földbirtok maradjon nemzetünk kezében, mert a kié a föld, azé a haza. Kötelez arra, hogy tiszteljük a törvényt s annak

engedelmeskedjünk, mert a szabadság törvénytisztelét nélkül szabadsággá fajul. Kötelez arra, hogy ne irtózzunk a katonai szolgálattól, hanem mint a márczius 15-ki hősök, nemzetünk honvédei, örömmel legyünk a haza szolgálatába. Kötelez arra, hogy legyünk erősek a hazaszeretletben, hazafi-kötelességeink teljesítésében, legyünk erősek a magyar erkölcsben; „ha ez erkölcs megromlik, rabigába dől Róma“. Kötelez arra, hogy bár merüljön fel köztünk, belgyeinkben véleménykülönbség, de rut pártviszály ne düljön köztünk s ne adjunk okot többé a mohácsi gyász felett siró költőnek így énekelni: „Hajh! s ezt visszavonás okozá mind s durva irigység!“

Bár az előhaladás útján van nemzetünk s mindnyáján ohajtjuk hazánk, nemzetünk békességét, de ha sötét fellegek merülnek fel annak északi láthatárán, a márczius 15-ke kötelez arra, hogy nemzetünk mint egy férfi álljon talpra a haza és nemzet védelmében, hogy hazánk, nemzetünk, alkotmányos szabadságunk bárhonnan jöhető vész ellen álltunk meg legyen védelmezve. S ezzel felolvasásomnak vége; még egy pár szót.

Ha e város polgársága az önmiveltetés és díszes templomát rendeltetésére felhasználja, az olvasó-egyesület megnyitása örökre ünnep lesz e város életében, s ha megtesszük, mire a márczius 15-ke kötelez, elmondhatjuk: „Megtevének mind, mivel csak tartozunk.“ Még egy pár szót, mi legyen kárpótlás a hosszadalmasság- és türelemért: „Szeretett magyar nemzetünk és hazánk éljen!“

előadást nagyszámu közönség nézte végig s ha csekély számban is, de a szépnem is képviselve volt, pedig a férfiakat elrabló kaszinót — azt hiszszük — nem szívesen keresik fel hölgyeink.

Hangverseny után közvacsora volt a földszinti vendéglői helyiségben. Itt mintegy 60-on vettek részt s ezek között hölgyek is többen. Ritkán lehet oly ragyogó jó kedvet látni a nagyképű hivatalos bankettekben, mint a milyen ezen estélyen uralkodott. Mintha csak egy család lett volna az egész, fesztelen jó kedvvel mulatott a közönség — az éjféltkor eltávozott hölgyek kivételével — egész hajnalig. Toaszt ez alkalommal — mindnyájunk megnyugvására — sokkal kevesebb számmal volt, mint rendszeren szokott lenni. Ezek közül Molnár Józsiás ur rend. bizotts. elnök, Sándor Kálmán bíró ur és Fülöp Géza szászvárosi lelkész ur mondtak igen ügyes köszöntőket. A közvacsorát illetőleg többek részéről hangzottatva lett, hogy miért nem hívtak másokat is. Erre nézve biztos forrásból merítve, kinyilatkoztathatjuk, hogy a rendező bizottságot semmi más körülmény nem vezette arra, mint csupán a helyiség szűk volta, hogy csupán a kaszinó-egyesület tagjait és azoknak családjaikat hívta meg. Tudósításunkat azon ohajjal zárjuk be, hogy vajha nem ez lenne az olvasó-egyesület utolsó estélye!

O.

Különfelek.

— **Névnapi tisztelgések.** Mult csütörtökön a kézdívasárhelyi kir. törvényszék testületileg tisztelgett Ponori Sándor elnök urnál névnapija alkalmából. A bíróság tagjainak jó kívánságait Szancsali Antal törvényszéki bíró tolmácsolá. Szombaton meg a városi tanács fejezte ki, szintén testületileg, érdem-dus polgármestere Szöcs József ur iránt érzett őszinte tiszteletét. A tanácsi tisztviselők névnapi jó kívánságait Varga József főjegyző ur tolmácsolta.

— **Kovácsnáról** írják a következő sorokat: Kovácsnán folyó évi január és február havában két vérlázító büntetett követetett el. Az első gyilkossági kísérlet volt id. Becsek Imrével szemben. Id. Becsek Imrének, mint üzletembernek, sokféle emberrel lévén ügyebaja, ellenségei is felesen vannak, s ezek közül valaki egy este rálött az ablakon keresztül, de a golyó nem talált. A tettes még nem derített ki, de reméljük, hogy a tyuk később is kivakarja nevét. A másik véres büntetett Krammer Károly halálával végződött. A halál előtti napon Szilvássy csendőrségi őrmester Bitai Mózes közvetítésével egy ügyes fogással lépre kerítette a tettest Csoma Józsi napszámos ember személyében s vizsgáló bírói kézre adta. Csoma előbb tagadta tettét; a vizsgáló bíró gyors és ügyes eljárása folytán azonban beismerte, hogy Krammer ellen boszut forralt s ezért egy este az utcán három fejszefok-ütést mért fejére és oldalára, s holtanak vélten hagyta őt a tett helyszínén. A községben nagy elismeréssel adóznak az erőyes vizsgáló bíró, a lépre kerítő őrmester és Bitai iránt.*)

— **A Petőfi-emlék ügye.** Segesvárról írják e hó 10-éről: A Petőfi-emlék egylet márcz. 9-én tartotta meg Segesvárott közgyűlését Haller Ferencz gróf elnöklete alatt. Mintegy ötven tag volt jelen, a mi bizonyára legjobb bizony-sága annak, hogy a közönség mennyire óhajtja már az emléki felállítását. A titkár jelentésének felolvasása után, mely jelentés szöve az eddig végzett munkákról, egyhangu választás útján megválasztották Szoboszlai Károly megyei alispánt és Horváth László kir. tanfelügyelőt alelnökké, Macza György kir. adófelügyelőt pénztárossá. A végrehajtó-bizottság megválasztása előtt Horváth László azt indítványozta, hogy az egyesület, mint egyesület, szüntesse meg teljesen működését és alakuljon át nagy végrehajtó-bizottsággá. Ezzel az indítvánnyal szemben a közgyűlés elhatározta, hogy az egyesület működését nem szünteti meg, hanem saját kebeléből kiküld egy 45 tagból álló bizottságot, melynek feladata a szükséges tőkegyűj-

tés érdekében nagyobb mozgalmat megindítani. Ezután a végrehajtó-bizottság választott meg. Remélhető, hogy az ügy többé nem fog elaludni, s hogy a végrehajtó-bizottság mindaddig nem szünteti meg buzgó és erőyes munkásságát, míg a fehéregyházi mezőn a nagy költő nevéhez méltó emlék nem fog emelkedni.

— **Gyászhir.** Finta János kir. járásbírósi irnok a maga és gyermekei: Ignác, Géza, Gábor, Lajos, Karolina, Imre és számos rokonok nevében szomoruan tudatja neje Barátosi Finta Jánosné Kelemen Karolina f. év márczius 17-ik napján d. u. 3 órakor, életének 55-ik, boldog házasságának 33-ik évében agyszélhűdés következtében, rövid, de súlyos szenvedés után történt halálát. A megboldogult hült tetemei folyó hó 19-én d. u. 3 órakor fognak a református szertartás szerint a kovásznai ev. ref. temetőbe örök nyugalomra tétetni. Béke lengjen porai felett! Kovászna, 1887. márczius 17.

— **Diplomata a pricscsen.** Bolond eset történt Éberhard Pál urral, a ki a new-yorki osztrák-magyar konzulátus titkára. A titkár a Brooklyn és New-York közt közlekedő gőzös fedélzetén, rossz nyelvek állítása szerint, kissé tulságosan derült állapotban, kollizióba keveredett valami utcakoptatóval, afféle újságáruló gamminnal s ezt a nyelvezetű fozkót sajátfinom diplomata kezeivel megfenyitette. Az a haszontalan fozkó azonban annyira ment a vakmerőségben, hogy mikor a hajó New-Yorkban kikötött, kérni merete a konzuli titkár ur letartóztatását s csodálatos, ezt a kívánságot a new-yorki rendőrség teljesítette is. A jöendő nagykövet tehát mámorát a pricscsen aludta ki. Másnap reggel aztán szabadon bocsátották, nagyobb dícsőségére a monarchiának, melyet az idegen világ-részben képviselni van hivatva.

Csarnok.

Misó szerelme.

(Vége.)

II.

Itt kezdődik az igazi dolog:

A vidéken megfizetne: elemőziával vagy nagyon is apró pénzzel, a fővárosban ritka a jó szó, de megfizetik a munkát. Misó bámulta ezt a nagy falut, melynek minden háza van akkora, mint a novnyi templom, pedig az ugyancsak híres a vidéken.

— Hogy leszünk meg ebben a helységben, a hol senki sem ismer?

— Ne busulj, fiu! nem először járok itt! Nem is megyünk ám lebug szállóba, hanem fogadunk lakást, mint a nagy urak, hi, hi, hi...

Budapest egyik külvárosában apró zug, a hul meghúzódott a két drótos. A háziur jó ismerőse volt Mátyásnak, olesón adta a „szobát”; ugy sem csapott rossz vásárt.

A fővárosban a szegény viszonylagosan háromszor annyit fizet lakásáért, mint a gazdag.

A barátok megpihentek és másnap reggel munkához fogtak.

Roppant fárasztó munka.

Kinlódik az utcán a törött fazékkal, huzogatja a dórótvát szorosan, nehogy a „viz-próba” rosszul üssön ki, és a mellett a gyerekek bémész serege körülveszi, csufolja, tapogatja szerszámaikat, és jaj volna, ha ellenkeznék. De a drótoztót örömet türi és a munka közt haza gondol, hol ifju jegyese várja, építi légvárát, képzeli az örömet, ha hosszú távollét után hazatér, agg szülei elé rakja az összetakarított filléreket, néhány napra rá oltárhoz vezeti kedvesét, és él vele teljes hat hónapig, hogy ismét menjen világnak.

Türte Misó is a nyomort, türte néma megadással.

A tót philosophus csak meddig a takaró ér, addig huzódik. Hősünk pedig okos gyerek volt, nem hiába, hogy első tanulója volt az iskolamesternek. Matyi különben azt mondá rá, hogy bolondos, mert nem iszaza a pálinkát.

III.

Négy év mult el.

Egyik vasárnapon Mátyás otthon ült, az az hevert szalmazsákján.

Kedvetlen volt, mert hamarabb józanodott ki, mint kívánta volna. Szombat este szokta este ugyanis egész heti keserményét élvezni, vasárnap a tót nem dolgozik, inkább imádkozik, hanem jár a pálinkás boltba, vagy éppen otthon kuczorog.

A kis szoba ajtaja felnyit és berontott Misó; holt kalovány volt, egész teste remeggett, és erőtlenséggel rogyott a háromlábú székre.

Matyi ijedten ugrott fel.

— Bozse moj bratye, mi bajod van, mi történt?

— Anikót láttam.

— Ne beszélj bolond Misó, Anikó otthon vár, nem szabad elmennie, mig te haza nem jössz, hi, hi, hi...

— De én láttam, hintóban ült, maga hajtotta a lovakat...

— De Misó bratye.

— Láttam! Háta megett aranyos ruhás inas ült, ölében kutya feküdt, aztán...

— Bolond vagy Misó! Ittál ugy-e pálinkát, hi, hi, hi!? És a vén gyerek irigyen mosolygott. De nem tudta megnyugtanni Misót.

— Már legyen akár hogyan, hazafelé indulok.

— Hát menjünk haza, hi, hi, hi. Honnan is vesz az lovakat, kutyát, inast, hi, hi, hi! Oh te bolond Misó! Hát megvan-e már ja sok pénz?

Előszedte a Misó az erszényét. Mélyen a földbe ásta a zacskót — szobája nem volt padlózott — és csak hetenként szedte elő, hogy keserményét beletegye.

— Van már 180 forintom.

— Bozse moj! az sok pénz. Annyim még nem volt, nem is láttam, hi, hi, hi. Megörül neki az Anikó! Csak siessünk hozzá.

— Elindultak.

Az uton aztán annyit beszélt Mátyás társának, hogy végre elhitte, hogy csalódott, és lassanként visszatért jó kedve. Vett az apja számára egy palaczkot a kedves italból, a rumból. Az egészséges nem iszik belőle sokat.

Az Anikónak babos kendőt vett, abba fogja kötni a nászpénzt.

— Aztán engem is beeresztess a tánczra, Misó? Eltánczolom a völégény-tánczot, hi, hi, hi! Te, lesz-e jó pálinkád? Aztán lesz-e jóra való verekedés?

Misó pedig irigyen nézte a tovarobogó gőzöst. Hej, ha olyan drága nem volna! Aztán meg az uton is lehet keresni valamicskét.

Elértek a faluba.

Misó sietett, úgy, hogy Matyi minden erőlködése dacára nem követhette.

— Moi Misó, állj meg, hallod, no, hová lettél?

A visszatérő rohant az apai ház felé.

Jaj, ha most Anikó elejébe jöne! Hogyan kacagna, hogyan örülne! De bizony nem jött. Csak az öreg Voják fogadta a fiut.

— Dobre drey, atyám.

Voják szomoruan rázta fejét.

— Ne ölelj meg, ne csókolj meg, eredj, keresd meg jegyessed! Ne jöjj vissza, mig meg nem találád.

A Misó gyerek hátrátántorodott.

— Hol van Anikó?

— A gróf ur meglátta; a szegény bárány csak zsákmánya a farkasnak! Elragadta, elvitte! Oh, én vén ember vagyok, nem tehetek ellene semmit. Eredj! Ne szeres senkit, csak keresd őt fel.

A fiu rohant visszafelé. Mit bánta már, ha drága a vasut? El akart érni abba az átkos városba. Már ugy sincs kinek adni a babos kendőt, hát a rumot?

— Hm, hadd lássak tüzesjital, nevelő haragomat.

Hosszu kortyokban itta a bódító italt.

Fülhasítóan sivitott a gőzös; megérkeztek. Misó kitámolygott a kocsiból. Jaj annak az uri dámának, ha rátalál. Éjjeledett, bement egyik kerepesi-uti pálinkamérésbe.

— Pálinkát adj; egy forint ára pálinkát!

A boltos csodálkozva nézte a duhaj legényt.

A magyar borba fojtja haragját, a tót pálinkába.

Misó ott aludt el a kemény padon, a boltos megengedte, hogy egész éjen át alud-

hassék. Majd megfizeti reggelre. Boltját éjjel szállónak használta.

Hajnalodott.

Misó felriadt. A közeli lutherános templomban imára harangoztak.

— Eredj a templomba; ha nincs pénzed, minek ittad el egyszerre?

— Ne szeresd az Istent, de töltsd ki bozudat — hangzott a fiu fülébe.

Vad haraggal ugrott fel.

— Hej, ha megkaplak, ha megkaplak.

— Ha nem iszol, ne lármazz, — kiáltá a boltos s kilökte a legényt. Ő már csak ugy szokta.

Misó végig tántorgott az utcákon; midőn a Hatvani-utcába ért, hirtelen megállt. Ifju pár sétált előtte, délczez fiatal ember és gyönyörű nő.

— Anikó! — tört ki a szegény tót kinzott kebléből.

A hölgy összerezzen, visszafordult és aztán meggyorsította lépteit.

— Ne menj el, hiszen jegyesem vagy! Anikó! — és örülten rohant a leány után, leborult előtte és megcsókolta ruhaszegélyét.

— Hordd el az irhádát, részeg kutya — rivalt rá a fiatal ember — eredj, mert összehajlik.

Az alázatos, szelid Misó szeme vérben forgott.

— Hát itt vagy uram? Neki rontott a csábitónak, és egy csapással földre terítette.

Óriási néposzűdület támadt. Misó dühöngött; kését vadul forgatta és halállal fenyegette a hozzá közeledőket. Csak nagy nehezen győzték le.

Misót elfogták.

Csakhamar jött a tárgyalás.

S az a fényes öltözött hölgy a közönség körében oly vidáman szemléte a tárgyalást, oly fesztelenül társalgott szomszédjával!

Pedig oly fájdalmat érzett, ugy szeretett volna a vádlott nyakába borulni.

IV.

A rab dolgozott arca verejtékével. Csendesen viselkedett, nem bántott senkit; a felügyelők megszerették a jámbor legényt. Pedig az mindennap megfogadta, hogy megöli hűtlen kedvesét.

A 3 év letelt.

— Voják Mihály szabadlábra helyezendő — hangzott a napi parancs.

— Menj; viszontlátásra! — kiáltá egyik rab, és társai jóízűt kacagtak az ötleten.

— Vissza is jövök nem sokára — morgogta Misó.

Magára öltötte ruháit és távozott. Csikorgva záródtak be megette a fegyház kapui. Végig nézett a néptelen utcán. Merre menjen, hol találja meg azt, a kit keres?

Ekkor lépteket hallott; majd érezte, hogy valaki megcsókolta vállát.

Megfordult.

— Anikó!

— Bocsáss meg Misó, visszaadtam az utolsó csókot.

Misónak minden haragja eltűnt, midőn karjai közt tartotta a leányt; hiszen még mindig oly végtelenül szerette.

Anikó pedig átkulcsolta a legény nyakát, mellére hajtotta szép fejét és keservesen sirt.

— Jöjj haza.

— Haza...

— Mátyásnál lakom. Blason Mátyás meg-nősült.

— Anikó!...

— No csak nem én mentem hozzá!? De magához fogadott, mikor megundorodtam gonosz életemtől, mikor munkához akartam látni.

— Oh! uri lakásunk van, két szobácska.

A legény mosolygott.

— Ugy-e aztán holnap vissza megyünk Tótországba? Mégis csak jobb ott a hegyek között, mint ebben a kegyetlen városban.

Szerkesztői izenetek.

E. T. urnak Szentkatolna. Ha nincs ellenére, czikke közlését az évnegyed utolsó számában kezdjük meg.

Felelős szerkesztő:

Ifj. Dobay János.

Kiadó tulajdonos:

Szabó Albert.

*) Kérjük kovásznai levelezőnket, hogy az ilyen híreket jövőre korábban küldje be. Szerk.

Hirdetmény.

A vízjogi törv. (1885. évi XXIII. t.-cz.) 191. §-a értelmében felhívom a megye területén létező azon viziművek és vízhasználati jogosítványok tulajdonosait, kik a jogosítványukra vonatkozó engedélyt illetve a 20 évi háborítatlan gyakorlat igazolását mult évi 8178. sz. a. kibocsátott hirdetmény folytán folyó év márcz. 1-ig nálam be nem jelentették, hogy 6 hónap alatt, vagy is 1887. év szeptember 30-ig az engedélyért folyamodjanak, különben jogosítványuk elenyészettnek tekintetik, s viziműveik felett a hatóság intézkedik.

Megjegyeztetik, hogy az engedély elnyerése céljából benyújtandó beadványok és egyéb iratok az 1885. évi XXIII. t.-cz. 191. §-a értelmében bélyegmentesek.

A folyamodási kötelezettség minden hatósági engedélyre szoruló vizimunkálat tulajdonosára kiterjed, tehát öntözési, lecsapolási, ármentesítési, ipari vállalatokra; továbbá nyilvános és magán vízvezetésekre, nyilvános és magán csatornákra, védgátokra és zsilipekre egyaránt érvényes.

S.-Szentgyörgyön, 1887. márcz 15-én.

Br. Apor Gábor,
alispán.

Sz. 2673. tkkvi
1886.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kovásznai kir. járásbírság mint telekkönyvi hatóság közhirre teszi, hogy gelencei Csoma Imre végrehajthatónak s-szt-györgyi Geréb János végrehajtást szenvedett elleni 100 frt tőkekövetelés s járuléka iránti végrehajtási ügyében a k.-vásárhelyi kir. törvényszék kovásznai kir. járásbírság területén levő Imecs-falva községében fekvő, az imecsfalvi 170. számú tjkben 928., 929., 930., 931.,

932., 933., 934., 935., 936., 937., 938. hr. sz. alatt felvett egész ingatlanokra, 180 frt, 2 rd. 1071., 1072., 1073., 1074., 1075., 1076., 1077., 1078., 1079., 1080. hr. sz. alatt felvett ingatlanokra egészen 63 frt, 178. sz. tjkben 1 rd. a. 1083., 1084—1106. hr. sz. alatt felvett ingatlanokra egészen 284 frt, összesen tehát az árverést 527 frtban emennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi május hó 28-ik napján délelőtti 9 órakor Imecsfalva község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát készpénzben vagy az 1881. évi LX. törvényezikk 42-dik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbírság mint telekkönyvi hatóság Kovásznán, 1887. évi január hó 12-ik napján.

Dobay,
kir. járásbíró.

A köszvény és osz ellen ajánlott számos háziszerek között még is csak a valódi Horgony - Pain - Expeller a leghatásosabb és legjobb. Ez nem titkos-szer, hanem egy teljesen megbízható, orvosilag kipróbált készítmény, mely minden betegnek teljes megnyugvással ajánlható. Hogy a Pain-Expeller teljes bizalmat érdemel, legjobban kitűnik abból, hogy sok beteg, a ki nagy garral feldicsért más gyógyszereket próbált meg, megint csak a rég jónak bizonyult Pain-Expellerhez tért vissza. Épen az összehasonlítás által győződtek meg arról, hogy úgy a csúszos fájdalmak, tag-szakgatások stb., mint a fő-, fog- és hátfájás, oldalmúlások stb. a Pain-Expellerrel eszközölt bedörzsölések által leggyorsabban szüntethetők meg. A 40 kros, 70 kros és 120 olesó ár a szegényebbeknek is hozzáférhetővé teszi, míg másrészt a számos siker a felől kezeskedik, hogy a pénz nincs kidobva. A káros utánzatoktól azonban óvakodni kell, s csak a „horgony“-jellel ellátott Pain-Expeller fogadjuk el mint valódit. Központi-raktár: Gyógyszertár az arany oroszlánhoz Prágában, Niklasplatz 7. Kapható a legfőbb gyógyszerárban.*

*) Kaphatók: Kézdi-Vásárhelyt Szabó Albertnél, Kovásznán Gross C. gyógyszerárban. Főra tár: Török Józsefnél Budapesten.

STORCH EMIL

BÉCSBEN,

Adler-gasse Nr. 1/M.

utánvétel (vagy az összeg előleges beküldése) mellett a következő tárgyakat ajánlja:

I maradék futószőnyeg,
10—12 méter, I. minőség,
3 frt 50 kr.

I maradék futószőnyeg,
10—12 méter II. minőség,
2 frt 50 kr.

Juta-garnitúra,
2 ágytakaró, 1 asztalterítő, együtt
3 frt 50 kr.

Juta-függöny,
négy színű, rojtozattal és kötőszalaggal,
2 frt 30 kr.

Juta-asztalterítő,
török minta, köröskörül rojtokkal,
1 frt

Ágy elé való juta-szőnyeg,
széles rojtokkal,
65 kr.

Flanell-szőnyeg,
tájképekkel,
1 frt.

Gazdasági kötetek,
disztive, moshatócsipkékkel,
6 drb 1 frt 50 kr.

Lópokróczok,
2 méter hosszúságban, 140 ctm.
szélességben,
1 frt 50 kr.

Grandi-féle Damask,
I. minőség, 30 bécsi sing,
5 frt 50 kr.

Siffon,
legjobb minőség, 30 bécsi sing,
5 frt.

Nem tetsző tárgyak haladéktalanul visszavétnek
s a pénz bérmentesen visszaküldetik.

Árjegyzék minden küldeményhez mellékeltnk.

Trico-mellényke,
I. minőség,
3 drb 2 frt.

Len zsebkendők,
vörös szegélylyel,
6 drb 1 frt 20 kr.

Törülközőkendők,
vörös szegélylyel,
6 drb 1 frt 50 kr.

Házi vászon,
30 bécsi sing,
4 frt 20 kr.

Rumburgi oxford,
30 bécsi sing,
5 frt.

Rumburgi vászon,
30 bécsi sing,
4 frt 50 kr.

Prossnitz parket,
kék, barna, vagy fehér, 30 bécsi sing
4 frt 50 kr.

Sternbergi ágynemű,
mindenféle szíjben vonalazva,
30 bécsi sing
6 frt.

Juhgyapju abaposztó,

legújabb és legtartósabb,

NŐI RUHÁKRA,

szürke, drapp és barna színekben,
egy teljes női öltönyre

15 méter 4 frt.

egy teljes női öltönyre.

MAGYAR KIRÁLYI ÁLLAMVASUTAK.

KELETI VONAL.

M e n e t r e n d.

Érvényes 1886. október hó 1-től.

PREDEAL—NAGY-VÁRAD.

Érvényes 1886. október hó 1-től.

Állomások	319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.	Állomások	319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.
Predeal (vendéglő) (érk. ind.)				Kis-Kapus (vendéglő, elágazás Nagy-Szeben felé) (érk. ind.)	11.19	12.44	
Brassó (vendéglő) (érk. ind.)				Tövis (vendéglő, elágazás Arad felé) (érk. ind.)	11.31	12.49	
Botfalva " " " "	4.16	7.47	8.08	Nagy-Enyed " " " "	1.22	2.09	
Földvár " " " "	4.44	8.08	8.24	Kocsárd (vendéglő, elágazás Maros-Vásárhely felé) (érk. ind.)	1.51	2.19	
Mogyorós " " " "	5.02	8.24	8.39	Gyéres (elágazás Torda felé) (érk. ind.)	2.18	2.39	
Apáca " " " "	5.24	8.39	8.51	Kolozsvár (vendéglő) (érk. ind.)	3.04	3.14	
Kőpecz " " " "	5.43	8.51	9.07	Nagy-Várad (vendéglő) (érk. ind.)	3.14	3.22	
Agostonfalva " " " "	6.05	9.07	9.14	Budapest (érk. ind.)	3.51	3.53	
Alsó-Rákos " " " "	6.15	9.14	9.30		4.01	3.56	
Homoród " " " "	6.36	9.30	9.51		5.56	5.30	
Kacza " " " "	7.06	9.51	10.04		6.31	6.31	6.03
Bene " " " "	7.28	10.04	10.24		10.00	11.00	9.13
Erked " " " "	7.53	10.24	10.39				
Héjasfalva " " " "	8.18	10.39	10.57				
Segesvár (vendéglő) (érk. ind.)	8.52	10.03			10.55	11.15	9.18
Medgyes (érk. ind.)	9.19	11.19			7.45	10.00	2.15
	9.31	11.26					
	10.57	12.29					

Brassóból Bukarest felé a gyorsvonal indul reggel 5 óra 45 perczkor, a vegyes vonat délután 1 óra 55 perczkor

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdi-Vásárhelyt